

בלילות. עכשו כשהוא עומד בתקפה לפני רבונו, אותו ברוז קורא עליו ואומר: ונתני לך מהלכים בין העמדים האלה.

אחר שמסים תפלת ברצון עמדו בעקבות פניו רבונו, הרי פרישה שאריך למסר נפשו ברצון הלב לאותו מקום שאריך. וכשה עזות יש לאדם כלל. ובשעה שהתקפה קימת (הסתימה), כל אותם דבורים שמצויא אדם מפיו באותה תפלת, כלםعلوم למקרה ובוקעים אויירים ורקיעים, עד שמניגעים לאותו מקום שמניגעים, ומתחעררים בראש הפלך ועושים מהם בראש הפלך והרי פרישות החברים, עצרה. והרי תפלת קדוש-ברוך-הוא, לבון שתיהה תפלת תחוננים. מניין לנו? ממשה, שבתוב ואთחנן אל ה'. וזה שתפלת מעלה.

בא וראה, מי שעומד בתפלת, אריך לבון רגלו, ופרשנותו, וארכיך לבשות ראשו כמו שעומד לפניו הפלך, וארכיך לבשות (לבשות) עיניו כדי שלא יסתכל בשכינה. ובספרו של רב המנונא סבא אמר, מי שפוקח עינו בשעת התפללה או שלא מנימיך את עיניו לאرض, מקרים עליון מלך המות, וכשתצא נפשו לא יסתכל באור השכינה ולא ימות בנשיקה. מי שמנזול בשכינה הוא מתzonל באורה שעה שהוא אריך אותה, זהו שבתוב (שלא-א-כדי כמי מכבדי אכבר ובזוי יקלゴ).

זה מי שמסתכל בשכינה בשעה שהוא מתקפל. ואיך יכול להסתכל בשכינה? אלא לרעת שודאי השכינה עומדת לפניו. וזה שבתוב ויטב חזקיהו פניו אל הקיר, שם שורה השכינה.

את יי' כל עברי יי' העמידים בבית יי' בלילות. השטא כה והוא קאים בצלותא קמי מאריה, והוא ברוזא קاري עליה ואמר, ונתי לך מהלכים בין העמידים האלה.

בתוך דמסים צלotta ברעו (קאמ בעיא) קמי מאריה, הא אוקמו, דבעי למסר נפשיה ברעותא דלא, לההוא אחר דאצטריך. וכמה עיתין אית ליה לבר נש בכלא. (דף נ"ב) ובשעתא דצלotta קיימא (ס"א סייא), כל אינון מלין דאפיק בר נש מפומיה בה היא צלotta, כלחו סלקין לעילא, ובקען אוריין ורקיין, עד דמטו לההוא אחר דמטו ומתחעררי ברישא דמלכא, ובעיד מניהו עצרה. והא אוקמייה חבריא, צלotta דבעי בר נש לקידשא ברייך הוא, לבונא דיה אצלotta תחוננים. מנגן. ממשה, דכתיב ואותחנן אל יי'. דא והוא צלotta מעלה.

הא צוי, מאן דקאים בצלotta, בעי לבונא רגלי, ואוקמו. ובעי לחפייה רישיה, מאן דקאים קמי מלפא. ובעי למכסיה (למכסיה) (ס"א לאסתטא) עינוי, בגין דלא יסתכל בשכינתא. יבספרא דבר המנונא סבא אמר, מאן דפקח עינוי בשעתא דצלotta, או דלא מאיך עינוי בארעא, אקדים עליה מלך המות, ובכדי תיפוק נפשיה, לא יסתכל בנהירו דשכינתא, ולא ימות בנשיקה. מאן דמלזיל בשכינתא דאצטריך ביה, הרא הוא דכתיב, (שמואל א ב) כי

מכבדי אכבר ובזוי יקלゴ.

האי מאן דסתכל בשכינתא, בשעתא דאייה מצלי. והיה יכיל לאסתכל בשכינתא. אלא לנדע דודאי שכינתא קיימא קמייה, הרא לנדע דודאי שכינתא קיימא קמייה, ויטב חזקיהו פניו